SPEJDERNES MAGASIN

42. årgang

nr. 7 . oktober 1958

Så skal vi i

JUBILÆUMSLEJR

Næste års store spejderoplevelse bliver jubilæumslejren ved Ebeltoft

Ebeltoft, 7. september.

Som du sikkert ved, er det til næste år 50 år siden vort korps blev startet, og det var samtidig spejderbevægelsens start her i Danmark. Det skal naturligvis fejres, og det gør vi med at afholde en jubilæumslejr for alle korpsets troppe.

I den anledning har landets divisionschefer sammen med korpsledelsen i denne week-end været til møde i Ebeltoft, hvor planerne for den store lejr er gennemgået, og hvor den op mod 50 tdr. land store lejrplads er blevet beset Det er den største lejrplads vi har haft til en korpslejr. Men vi bliver også mange — vi skal kunne være 10.000 spejdere!!

Jeg skal her fortælle lidt om planerne for jubilæumslejren, og du vil i de kommende numre af Magasinet kunne læse mere udførligt om den store lejr.

TIDSPUNKTET FOR LEJRENS AFHOLDELSE

Selve lejrperioden bliver fra fredag den 3. juli, hvor lejren officielt åbnes, til tirsdag den 7. juni, hvor lejren slutter. Torsdagen forud og onsdagen efter er beregnet til ankomst- og afrejsedage. Det er således muligt at være på selve lejrpladsen fra den 2. til 8. juli.

Derudover er det tanken, at troppen eller patruljerne kan arrangere vandrelejre forud eller efter lejrperioden. Og det vil være et fint, fint terræn at komme i. Hvis du ikke tidligere har været på Djursland, så har du afgjort en naturoplevelse til gode. Lejrpladsen har en fin beliggenhed. Ahl Hage ligger et par km syd for den mere end idylliske, gamle by Ebeltoft. Vi skal senere fortælle dig mere om denne perle blandt gamle danske byer. Mod vest ligger lejren ud til en dejlig badestrand kun adskilt af en bevoksning af gran, fyr og birk, som kranser halvdelen af lejren, der ind i landet veksler mellem bakker og svagt bølgende flader. Uden overdrivelse en lejrplads, der vil tilfredsstille selv den mest kræsne lejrsportsmand. Altså også dig. —

LEJREN OPDELES I 6 DISTRIKTER

Lejrområdet opdeles i 6 distrikter, der får navn efter tidligere afholdte korpslejre, nemlig: **Stokkebjerg, Kalø, Hindsgavl, Gravenshoved, Ermelund og Grenaa.**

Vægterne går gennem en gyde i nærheden af rådhuset.

Troppene fordeles i de 6 distrikter, således at en divisions troppe ikke komme til at ligge sammen. Derved kommer du til at lære flest mulige nye spejderkammerater at kende.

Jubilæumslejren vil byde dig på mange oplevelser som to store fælles lejrbål, der bliver forøvrigt 2 besøgsdage, fredag og søndag, udflugter, opvisninger og en stor terrænleg. Men mere herom senere.

Red.

I dette nummer:

Forsidebilledet er fotograferet af redaktøren, og viser grøn bande fra Khanhiwara ulvene »Huronerstammen«, under det store byløb for københavnske ulveunger.

Nyt fra jubilæumslejren 122
Den levende patrulje 123
Falkonertroppen på Færøerne... 126
Indianerliv 128
Stenalder-jamborette i Rold..... 130
Skumsprøjt, solskin og havvejr... 132
5. Odense Sct. Georg trop i Norge 133
Junglenyt 135
Lange veje 136
Depot-nyt 137
Fint udskæringsarbejde 137
Spejder-Tidende 138

FRITZ BAY tegner og GAMLE SPÆTTE fortæller om

patruljekisten, patruljeskab og patruljeråb

PATRULJEKISTEN

Har I en patruljekiste i din patrulje? eller hvor gemmer I alt, hvad I behøver for at gennemføre jeres patruljeceremonier og jert patruljesærpræg — selvfølgelig hvis I ikke har noget særpræg, som I bryder jer om, at hvem som helst skal have alt at vide om, så kan jeg godt se, at I ikke har meget brug for en sådan kiste. Men er du medlem af en levende patrulje — fyldt med dyb mystik og en masse hemmeligheder — ja, så vil I slet ikke kunne undvære en sådan kiste — hvadenten I har et patruljelokale for jer selv, eller deler med andre patruljer, eller evt. holder mødet i et hjørne af tropslokalet.

Hvordan skal kisten se ud. Ja, den skal ikke være alt for stor, jeg ved således, at der er flere patruljer, der slæber kisten med på patruljehajk til patruljereservatet. Nogle har den stående i patruljekærre, men jeg har også hørt om en patrulje, der havde lavet ligeså mange håndtag, som medlemmer i patruljen, og så slæbte de den med sig.

Den nemmeste måde, at få fat i en sådan kiste, er at se efter, om der ikke er nogen i patruljen, der hjemme på deres eller i omgangskredsens pulterkamre, har stående en gammel sømandskiste eller »skattekiste«, som kan indrettes til formålet. Er denne mulighed ikke farbar, er det ikke værre, end at et medlem i patruljen, der skal tage sløjdmærket kan fremstille en sådan. Selvfølgelig er det nok flottest med buet låg, men det er jo også svært, men gør man lidt ud af beslagene og udsmykningen vil en ganske almindelig firkantet kasse også gøre sig. Nogle ganske udmærkede tegninger til en sådan kiste vil du finde i Den lille spejderbog på side 283.

Du må blot som sagt gøre noget ud af beslagene, og det er også meget let. Der er sikkert en eller anden i patruljen, som kender en blikkenslager. Hos ham spørger I om nogle kasserede stumper blikplade og om I lige må låne hans specielle »pladesaks«. I forvejen har I af karton lavet modeller af de beslag, I skal bruge til hjørner og omkring låsetøjet, og I klipper det så ud af zinkpladestumperne. I kan evt. også bruge en gammel konservesdåse, I har rettet ud. Så sømmer I disse beslag på med rundhovede søm, maler evt. beslagene med sort lak, medens kisten får en gang finsk trætjære eller solignum. Så skal I evt. have noget at bære kisten i. I gavlenderne kan I anbringe en solid klods med tværgående hul, hvori I splejser en ring af tov til at løfte og bære i.

Kisten bør naturligvis være lukket forsvarligt. Jeg har set en kiste med 7 hængelåse, hvor hver af de 7 mand i patruljen havde hver sin nøgle, så kun når hele patruljen var samlet, kunne kisten åbnes. Jeg har hørt om en patrulje, som har et alarmapparat anbragt i kisten. Når kisten løftes, eller en nøgle stikkes i låsen, så ringer et tilsluttet ringeapparat. Jeg har set en patrulje, som havde lavet en ganske fiks låseanordning. Ovenpå kisten var 3 træskiver med tal. Hver skive var fastgjort til en bolt, som i den anden ende var påsvejset en tap, og kun når de tre skiver dannede et bestemt ciffer, kunne kisten åbnes, og det var naturligvis kun indviede medlemmer, der kendte dette ciffernr.

Vi har nu snakket om kistens ydre. Men også det indvendige må vi gøre noget ud af. Den må inddeles i forskelige rum, hvoraf der kun må kunne låses for et par af rummene. Til det ene rum, er det kun patruljens skatmester, der har nøgle, idet her opbevares patruljens penge og regnskab. Så vil cermonimesteren sikkert også sætte pris på et aflåset rum til patruljens største hemmeligheder, f. eks. nøglen til patruljekoden — en forklaring på patruljens ceremonier og andre for patruljens ceremoniers værdifulde og hemmelige ting og dokumenter. I det største rum findes ceremonidragter, vædsker og kemikalier, som ceremonimesteren anvender under specielle ceremonier, hvor han ønsker at bål eller vædsker, skal skifte farver.

Her har ceremonimesteren en kasse, hvori han indsamler lysestumper, som han anvender, når han støber patruljens egne lys. Her

findes de lykkebringende trofæer, f. eks. dekorerede dyreknogler, her findes tomahawken, som bruges til at skabe ro under rådsilden. Her findes hammeren til tam-tamen. Her findes patruljens stempel. Her er patruljeskindet, hvor patruljens råb, valgsprog og totem står prentet på den ene side, medens den anden side er fyldt med totem fra tidligere og nuværende patruljemedlemmer. Her gemmer ceremonimesteren sit snitteværktøj, som han evt. under »patruljejob« finder frem, når han ønsker nye ting fremstillet. Her gemmes evt. amuletten på et patruljemedlem, der er udeblevet fra patruljemødet. Her har budstikken sin plads, når den ikke er i cirkulation. På patruljekistens inderside findes f. eks. et kort, hvor patruljens hemmelige mødested, samt stedet hvor patruljen har et hemmeligt gemmested til for meddelelser til patruljemedlemmerne, patruljereservatet, patruljens lejrplads. Alle mærker og tegn afsat, så kun indvidede kan se det på kortet.

PATRULJESKABET

Foruden de mange ting, vi har talt om, som findes i patruljeskrinet så ejer patruljen en masse andet udstyr, såvel til patruljens friluftsliv, samt materialer til brug ved patruljemøderne. Alle disse ting, må patruljen selvfølgelig have et skab eller lign., hvor disse ting, kan opbevares. Det skal være en usædvanlig dygtig materialeforvalter, hvis han kan holde orden i patruljematerielle, uden at have et skab, hvor hver lille ting har sin bestemte plads. Det bedste er selvfølgelig i et hjørne af patruljelokalet, hvis man er så heldige at have et sådant. I mange tropslokaler har jeg set, man har sådanne skabe et til hver patrulje, ofte er de udført således, at der er kyllingetrådnet for, så man hurtigt kan se, om patruljen holder orden i sit materiel. Her skal man blot sørge for, at den ramme, trådnetet sømmes i, er solid.

Står I over for, at skulle indrette jer et sådant skab, tror jeg, det ville være praktisk, om I foroven kunne få plads til nogle hylder, hvor I kunne have patruljens instruktionsbøger, gamle dagbøger, spil, knobbånd og andre ting, som I kan anvende til patruljemøderne, under den nederste hylde indrettes med kroge, så teltet kan hænge frit. Her har gryder, økser, pande og spader o. s. v. hver sin ganske specielle plads. Her er den specielle kiksdåse, når man skal lave bageovn på patruljeturen, her er den kasserede gryde, når man bygger Gilwell stegeovn m. m.

På skabsdørens inderside har materialeforvalteren en oversigt over alle de ting, som bør findes i skabet, foruden at der inde i skabet ligger en speciel materialebog, hvor hver ting har sin specielle side, hvor tingenes dataer og mærkning m. m. er omtalt, så man altid kan se, når det er købt, hvad det har kostet, og hvis det er udlånt, da hvem der har lånt det.

Men husk, at en vigtig ting er, at alle dele er tydeligt mærket med patruljens bomærke evt. patruljefarve. Husk, at god vedligeholdelse tjener mange penge ind til patruljekassen. Et patruljematerialeskab jeg engang havde fornøjelsen at se, var alle vægge malet sorte, men de ting, der hængte, var på det sted, som de dækkede, malet med hvid farve, så man ikke alene hurtigt kunne se, hvor der manglede noget, men også hvad der manglede.

HAR PATRULJEN EGET BIBLIOTEK?

Har man et patruljebibliotek i din patrulje? eller bryder I jer ikke om at læse bøger i din patrulje? En patrulje, jeg kender, har efterhånden skaffet sig et anseligt bibliotek. Foruden patruljens instruktionsbøger og gamle dagbøger, har de forskellige medlemmer skænket biblioteket nogle gamle drengebøger, også gamle medlemmer af patruljen har skænket bøger til biblioteket, og en gang imellem, når der er højvande i patruljekassen har kassereren bevilget et par af de billige perlebøger. Ham der er valgt til patruljens bibliotekar, som skriver op, hvem der låner de forskellige bøger og rykker for dem, har desuden lært sig at binde bøger ind, og binder bl. a. Magasinet ind, så patruljen har allerede flere årgange indbundet og finder en masse gode ideer, f. eks. de årgange med Larses patrulje og Gamle Ravns artikler har ofte givet stof til mange patruljemøder og ture.

Patruljebibliotekaren har naturligvis sikret sig et par hylder i patruljeskabet.

PATRULJERÅBET

Har I et knald godt patruljeråb i jeres patrulje. Et råb, der kan sætte humøret op, når I er ved at give op, eller når I sidder ved lejrbålet, eller har vundet en konkurrence, så I rigtig føler, at I er mange til at dele medgang og modgang, og rig-

tig føler sammenhold og kammeratskab.

Du har sikkert hørt en masse gode og vel også dårlige patruljeråb, så jeg skal ikke trætte dig her med en masse eksempler, nej jeg vil meget hellere høre, hvordan det lyder i din patrulje, så jeg regner afgjort med, at du omgående skriver det op og sender det til Magasinet, så vi i de kommende måneder kan fylde mange sider i Magasinet med klingende patruljeråb. (Adressen er: Spejdernes Magasin, Ibsvej 21, Bagsværd).

Det er heller ikke meningen, at jeg her skal lære dig at råbe og skrige, for det tror jeg nok, du kan i forvejen, men jeg vil lige nævne nogle gamle selvfølgeligheder om patruljeråb, for det kunne måske tænkes, at der et eller andet sted var en ny patrulje, som ikke endnu har fået sig et godt patruljeråb.

Når I råber et råb, skal det være taksfast, klart og smeldende. — Hvad råber man? Her er der flere muligheder. Nogle patruljer foretrækker patruljeråb på dansk, andre foretrækker nogle mere mystiske, måske en kopiering af et eller andet primitivt folks sprog. Betydningen er hemmelig og kun patruljens indviede får nogen sinde nys om dets betydning.

Nok må et patruljeråb gerne opildne patruljemedlemmerne, men man skal også passe på, at det ikke kommer til at lyde alt for selvglad, hvor man i råbet ringeagter de andre patruljer og priser sig selv i høje toner. Men selvfølgelig må råbet gerne opildne en til høje mål, jeg skal give et eksempel:

Kløerne I,
fuld energi,
i arbejd og fest,
Ørnene bedst.

Men en levende patrulje nøjes ikke med et råb, nej, de har forskellige råb til forskellige lejligheder, jeg skal her give dig et par eksempler: fra en ravnepatrulje:

Vi vil glæde og gavne,
for vi er RAVNE,
RAH. RAH RAH.

dette råbte patruljen, når den skulle ud på en eller anden goodturn.

Var patruljen ved at tabe en konkurrence eller i terrænlegen råbtes:

RAVNE, RAVNE,
hæng nu i,
ellers taber vi.

eller et andet lige før stormen i den spændende terrænleg:

Jokkedulla!
Hikkedulla!
Jokkedulla-dah!
Kom så tar vi
skansen!
Hip! Hip! Hurra!

Men som sagt, er der mange patruljer, der foretrækker mystiske råb, men så må I huske, at råbet skal have en betydning. De ord I råber, kan f. eks. være sammensat som kode, og derfor komme til at lyde som et mærkeligt indfødt sprog. Jeg skal her give dig et eksempel på en simpel kode:

Alle: Ja-sa-ka (råbes sagte og langtrukkent) O-mal-la (råbes højere og langtrukkent) Yksikon (råbes højt og hurtigt) Aksi (råbes sagte).

PF: Ella rof ne.

Alle + *PF:* Ne rof ella.

Alle: Ja-sa-ka (langtrukkent).

Hvis du studerer dette patruljeråb, fordi det er skrevet, vil du sikkert nemt kunne løse, at der med en ganske let kode er indskrevet patruljens valgsprog. Men så du det aldrig nedskrevet, ville du sikkert have svært ved at finde ud af det, selv om du hørte det råbt utallige gange.

Du synes måske, at råbet ser mærkeligt ud, men bliver det råbt på den rette måde, så har det en god virkning kan du lige tro. Det gælder nemlig alle slags patruljeråb, at det er måden, det råbes på. Det er ikke noget, man kan sidde ned og gøre, eller stå på stribe.

Nej, I må danne en cirkel, lægge hænderne om skuldrene på hinanden og vugge i knæene i takt med råbet. Ja, skal et råb blive rigtig vellykket, må I, så vidt det er muligt bruge både arme- og benfagter. Jeg har tidligere fortalt jer om patruljer, der danner en cirkel, stikker venstre arm ind mod midten i cirklen, fatter om sidemandens tommeltot og danner på den måde en lille ring, hvor man måske har patruljestanderen stående og så råbes patruljeråbet med fynd og klem. Andre patruljer fatter alle med venstre hånd om patruljestanderen, og så lyder råbet. Prøv selv, og du vil give mig ret, at selv et dårligt råb vil komme til at lyde godt, hvis man gør lidt ud af fagter og bevægelser.

Jeg skal slutte denne del om råb med at give dig et Zuluråb, som B-B har anført i Scouting for Boys:

PF: Een-gon-ja-ma gon-ja-ma.
Alle: Ju-vu-bu!
Ja-buh! Ja-buh!
In-vu-buh!

Det er som sagt Zulusprog og betyder:

PF: Han er en løve!
Alle: Ja, han er større endnu,
han er en flodhest!

Ugh!

Jeg har talt.

Med Falkonertroppen til FÆRØERNE

En interessant beretning om besøget på Færøerne

Det var 31 forventningsfulde spejdere der den 1. juli gik ombord på Tjaldur for at sætte kursen mod Færøerne. Der var tale om et genvisit. Ganske vist skal man så langt tilbage som til 1935 for at finde Simon Sonar troppens besøg hernede hos Falkonerspejderne. Men nu gik turen den anden vej — og endda med statsminister H. C. Hansen som medpassager.

Statsministeren, der selv er gammel D.U.I.-fører, viste stor interesse for troppens besøg på Færøerne og forhørte os undervejs om planerne for turen og ønskede os god lejrtur. Sejladsen forløb fint. Udfor Haugesund i Norge drejede skibet stik mod vest og efter 49 timers sejlads skimtede vi det første af Færøerne, Rolsø forbjerg, og umiddelbart efter skimtede vi Thorshavn på hovedøen Strømø.

Hele Thorshavn var på benene for at modtage Tjaldur, og en mængde spejdere var parat til at modtage os. Vore gamle venner Christian Weihe, den færøske spejderchef telefondirektør Christiansen, kolonnechef Hendrik Jacobsen og tropsfører Svend Poulsen var de første til at ønske os velkommen. Efter at have passeret tolden, gik vi op til den nye, flotte spejderhytte, hvor vi skulle overnatte de første 2 nætter.

Finansminister Kampmann ønsker god tur. Finansministeren havde fulgt statsministeren til skibet

Lørdag den 5. juli afrejste vi til Tværaa og Trangisvaag på Suderø, for her at tilbringe 7 lejrdage i en lejr beliggende på en plads i fjeldene ca. 200 meter over havets overflade ved Famjiin.

Da vi kom til Tværaa, blev der provianteret og maden blev fortæret i byens spejderhus beliggende ca ½ times gang oppe i højderne.

Lejren etableres.

Derefter gik vi op over fjeldpassene og ned på den anden side, en travetur på 4 timer, og ankom til den anviste lejrplads med en topfin udsigt over de omliggende højdedrag og 3 fosser. Spejderne fra Thorshavn og Klaksvig var ankommet dagen før og havde etableret deres lejr, således at det samlede deltagerantal blev på 140. Vi blev hurtigt rystet godt sammen, og opdagede, at færingerne havde samme gode humør som vi andre, var dygtige spejdere, selv om også spejdersport på disse kanter må foregå lidt anderledes end hernede, da man ikke har skove, og som følge heraf må undvære lejrbål og må klare al madlavning ved hjælp af primusapparater. Lejrens officielle åbning skete den 6. juli med taler af korpschefen, tropsføreren for Thorshavns trop og vor trop, hvorefter danske spejdere hejste det færøske, og færøske spejdere det danske flag, således at de samtidig gik til tops på hver sin flagstang.

Søndag den 6. juli sejlede vi i 4 store fiskekuttere til Sumbø. Undervejs så vi de ca. 700 meter høje fuglefjelde, hvor der levede titusinder af søpapegøjer, en fugleart, som bliver indfanget dels ved store net, dels ved udkastede flåder med fangsnører, som flyder i havet langs fjeldet Disse fugle er en yndet spise blandt færingerne. Desuden så vi en kraftig mågeart, hvis unger bliver stopfodret af deres mødre, så de ikke er i stand til at dykke. Også disse bliver indfanget i store net og spist. De smager som kyllinger. Vi så også skarven, lomvier og suler, men disse fugle lever i kolonier i hvert sit område. Med sang på læberne ankom vi til Sumbø, hvor befolkningen var på benene, for at følge med i det første store spejderbesøgs begivenheder. Vi travede ad fjeldvejen til øens sydligste punkt, Akrabjerg og beså her Færøernes sydligste fyr. Om aftenen sejlede vi indenskærs tilbage til Famjiin, og kom sent tilbage til lejren.

Mandag den 7. juli afholdtes idrætsstævne i fodbold og håndbold. Vi spillede os straks i finalen, som desværre ikke blev gennemført på grund af det dårlige vejr. Natten til:

Tirsdag den 8. juli opstod en voldsom orkan, som næsten blæste lejren ned ad fjeldpasset. 7 telte, deraf 4 af vore, led en del skade, og ved 2-tiden blev alle purret og sendt ned til byen, mens vi store surrede teltene sammen i store bundter for at de ikke skulle blæse væk. Vi så det mærkelige syn, at de 3 fosser sendte vandet lodret op i luften, hvor det længere borte faldt ned som regn, og hvirvelstormene sendte store vandkaskader fra den længere nede beliggende sø og langt op på land. Mange måtte krybe på fire ned ad fjeldet til Famjiin, hvor vi blev indlogeret i skolen og i et tomt hus. Bygdens 135 beboere var usædvanlig venlige og gjorde alt for, at vi skulle føle os hjemme.

Efter stormen fulgte nogle dages regn, men vi benyttede opholdstiden til en tur til Vaag, hvortil vi gik over højfjeldene, en travetur på ca. 3 timer, og passerede forbi en af loranstationerne, hvis opgave

det er at vejlede og indpejle skibene, der befinder sig langt ude på havet. Vi beså fiskeriet, studerede metoderne og resultaterne med de indfangne helleflyndere på helt op til 75 kg —her kaldet kalvefisk — samt en mængde andre fiskearter og deres behandling inden frysning og eksport. Byen var på den anden ende, og vi måtte vente nogle timer med hjemtur, idet beboerne forventede, at vi underholdt med sang og spil, så vi tilbragte nogle fornøjelige timer, og måtte derfor låne nogle lastvogne til at køre os hjem ad nogle stærkt hullede veje, så det blev sent, inden vi atter var hjemme i lejren. Næste dag skulle vi have været oppe på Suderøens højeste punkt Borgerknappir, men på grund af den megen regn var vi kun nogle førere, der vovede os og gennem tågen til toppen. Nogle andre gik ud til nogle terne- og mågekolonier beliggende kun ca. 400 meter oppe.

Om fredagen var Lasse Brincker, Ken Zilmer og Steen ude at fiske sild og torsk med en af bygdens ældre fiskere.

Om aftenen var alle bygdens indvånere tillige med alle lejrdeltagerne samlet til et strålende lejrbål med optræden og færødanse. Brændet var medbragt fra Tværå. Fiskerne sang for, og alle trådte dansen arm i arm i en lang kæde. Klokken blev 1 om natten, før vi kunne få lov til at slutte; men hvor var det dog en stor oplevelse at lære disse mange forskellige mennesker at kende, vore spejdere gik næsten som børn af husene, og fik at høre om de strenge kår, man havde at leve under. Overalt er det fiskeriet, der er hovederhvervet, og derudover lidt fåreavl og få køer, så der er ofte mælkemangel i en by f. eks. som Thorshavn.

Lejrpladsen ved Famjlin.

En helleflynder snittes. Den blev spist af hele lejren.

Indkvartering i Thorshavn.

Om morgenen den 12. blev vi purrede kl. 6, og efter morgenmaden blev der pakket klar til afrejse til Tværå og til Thorshavn med lagtingets båd Smidil, hvortil vi ankom efter 4 timers sejlads. Mange var søsyge, men kun få af vore. I Thorshavn blev spejderne fordelte i de færøske hjem, hvor man skulle bo indtil den 18. Nu begyndte en række eventyrlige oplevelser med sejl- og traveture. Der var udbrudt strejke i havnen, hvorfor alle varer, der ankomt til byen ad søvejen blev blokeret og returneret, så der blev hurtigt mælke- og kartoffelmangel. Gaderne blev ikke fejede o. m. m.

Vi skulle have foretaget rejser med mælkebådene, men da disse ikke sejlede grundet strejken, lykkedes det færingerne at låne rigsombudsmandens damper, så vi fulgte vort program og var på tur til Kvalvig. Vi beså en hvalfangerstation og så resterne af grindehvalfangsten fra dagen før. Fra Kvalvig tog vi til Saksen, et af de smukkeste fjeldpartier heroppe, og vi var ude nordpå udfor Myggenæs og fuglefjeldene, hvor Sulerne hersker suverænt. Vi besøgte Thorshavnsapotekerens sommerhus, hvor vi alle var inviterede på kaffe med oceaner af basser til. Sønnen her er spejder i Thorshavn. Vi travede så over højfjeldene til det store vandreservoir, som skaffer kraften til det store, nye elværk i Westmannaø, og langs elven ned til denne by. Herfra kørte vi i biler ad høje fjeldveje med en fantastisk skøn udsigt ned over Westmannaø — man følte det som man sad i en fly — og gennem smukke dale til Kolefjord, hvor vores damper afhentede os og førte os tilbage til Thorshavn.

Næste dag var vi ovre på Nolsø. Vi lånte 3 motorbåde til denne tur, og nogle færøske spejdere førte disse. Herovre mødte vi nogen fattigdom og beså en række meget gamle bygninger med fårestalde i kældrene. Her som overalt på øerne dyrkes ikke korn, meget få steder lidt kartofler og lidt grøntsager. Man træffer kun på lidt græsmarker udover det mangeårige græs, som vi kender det i vore egne karske strandenge, steder, hvor kun fårene kan finde spise. De øvrige græsenge er alle håndgravede, så man kan tænke sig, hvor lidt egentlig opdyrket der er. Jordbunden er ikke egnet til rationel drift. Rullesten og mager sandjord dominerer overalt.

En dag travede vi til Strømøs sydlige ende, til Kirkebø, hvor vi besøgte kongsbonden Patursson. Denne fortalte os om Brestingson — den færøske biskop, som byggede domkirken ved Kirkebø, men senere flyttede til Thorshavn, hvor han blev myrdet.

Han indførte kristendommen på Færøerne.

Gunnar Elvin Hansen gik til 45 km. pladen, en skrap tur på fjeldvejene, han foretog turen tilligemed en færøsk patruljefører. De var også på Østerøen, hvor de fik skibslejlighed tilbage. Vi havde håndboldkamp mod korvetten Thetis — 10 mål mod 10. Uafgjort.

(læs videre side 134)

Magasinets fortsatte serie om:

INDIANERLIV

„204 fortæller denne gang om MOCCASINER OG SMINKE

I sidste nummer af bladet blev Sishasapa-indianerne, Sortefodstammen, omtalt, og jeg vil benytte lejligheden til at lære jer at lave Sortefod-moccasiner, idet disse moccasiner er nemmere at lave, end dem I finder omtalt andre steder som f. eks. i skovmandsbogen.

Vi starter med et stykke gråt eller brunt indpakningspapir, som vi folder sammen, så tegner du en streg parallelt med den foldede kant ca. 15 mm fra denne, nu lægger du papiret på gulvet, sætter din ene fod på det, således at indersiden af foden og hælen flugter med stregen, sørg for, at du hviler på den fod, ellers bliver moccasinen ikke stor nok, når den er færdig, og så får du en kammerat til at tegne omridset af din fod. Så tager du foden bort og tegner en anden streg som vist på tegningen. Sørg for at holde målene.

Når du er færdig, klipper du mønstret ud efter den sidst tegnede linie, breder det ud på bordet og på den ene halvdel af det tegner du stregen X-Y, idet du sørger for, at den følger den foldede kant og kommer til at ligge netop midt imellem denne og yderkanten, (se tegningen), og Z-Q og P. skal du foreløbig ikke bryde dig om. Og så skal du have fat i et stykke skind til formålet, svær spalt er nok det billigste, og du skal have så meget, at der er plads til at skære mønstret ud 2 gange, du skulle jo gerne have 2 moccasiner for at have et par. Du lægger skindet med den pæneste side nedad, lægger mønstret på og tegner omridset op med en kuglepen, det er nemlig svært at tegne på skind med blyant, linien X-Y skal med. Når det er gjort, vender du mønstret med bagsiden opad, lægger det på skindet og tegner igen, nemlig mønstret til den anden fod. — Og så klipper vi omridset af moccasinerne ud, kun omridset, ikke linien X-Y.

Nu skal vi til at sy, hertil skal du bruge en god rund skomagersyl. Hvis den er trekantet, risikerer man, at tråden skærer igennem i hjørnerne, en sadermagernål (uden spids) og noget god, svær tråd, sværere end bjørnetråd, og så skal det endda gnides ind i voks. Du kan sy med dobbelt tråd, men det ser bedst ud, hvis du nøjes med enkelt. Så folder du skindet med den pæneste side indad, moccasiner syes nemlig altid med ydersiden indad, og begynder syningen ved punkt K. Først stikker du hul med sylen ca. 2 mm fra kanten ned gennem begge lag skind, sørg for at afstanden til kanten og afstanden mellem hullerne (også ca. 2—3 mm) bliver holdt hele vejen rundt, og pas på at stikke lige ned gennem skindlagene ikke skrådt, tænk hele tiden på, at det er forsiden, der vender indad. Når du er færdig med hele kanten og er kommet ned til hjørnet, gør du tråden fast, og så skal vi have vendt kalorius med forsiden udad. Nu, og først nu klipper vi efter stregen X-Y, først halvvejs op og så fortsætter vi med små klip, idet vi hele tiden prøver med foden (sømmen skal være på ydersiden af foden), om vi kan tillade os at skære en lille smule længere og endda få plads nok til tæerne.

Når du er nået så langt, at du synes moccasinen sidder bekvemt, standser du og klipper et hak ud til hver side (X-Z og X-Q), formodentlig vil 2 cm til hver side passe, men det finder du selv ud af. Det skal jo ikke være mere, end at moccasinen kommer til at sidde godt på foden, du kan altid senere gøre hakkene større. Ja, så er vi faktisk færdige og mangler kun hælen. Her sætter du foden på plads i moccasinen og tegner med kuglepennen omridset af hælen (P.), sørg for at foden sidder lige, når du gør det, det er kun de bageste 2—3 cm vi skal have afmærket, og så klipper vi denne runding ud, idet vi dog klipper en 2—3 mm udenfor stregen, fra bagkanten klipper vi vinkelret ind til de to hjørner (den punkterede tegning på mønstret), det skraverede område bliver altså skåret løst og skal således ikke bruges. Foden sættes godt på plads både med hensyn til tæer og hæl, og så trækker du de to resterende flige rundt om hælen, måler og skærer bort, så du kan sy dem sammen og få dem til at danne

en god runding, der slutter godt om hælen. Disse bliver naturligvis også syet sammen på vrangen. Nu kan du sy selve hælen fast. Sørg for, at midten af hæl-klappen kommer på plads netop under sømmen.

Så er den første moccasin færdig, og vi mangler kun at skære nogle slidser langs kanten til at stikke en snøre igennem samt at sy en passende klap i spalten Z-Q, og så er kun tilbage at dekorere moccasinen efter smag og behag. Hvis du maler, så sørg for at kanterne kommer til at stå knivskarpt, ellers ser det farligt ud. — Til slut blot et par enkelte ting, du skal passe på:

Sørg for hele tiden at stramme tråden så hårdt du kan, den kan tids nok blive slækket, det kan somme tider knibe at få retet sømmene ud, så kant står mod kant, så må du have fat i et stykke værktøj til dette brug, jeg har med god virkning anvendt den afrundede bagside af håndtaget på en knibtang til at glatte sømmen med.

Pas så på ikke at lavé to moccasiner til samme fod, det er sket før, og det er en meget ubehagelig oplevelse, når man venter at have et par.

SMINKE

Det er sandt, jeg lovede jer sidste gang at fortælle lidt om sminke, og jeg skal fortælle jer såvel om ansigtsmaling, som om hvordan I opnår den rette røde kropsfarve, for selvfølgelig må I også have farve på selve kroppen, idet en hvid indianer er en lige så tåbelig tanke som en lyserød neger. Jeg har set spejdere optræde som negere, de havde smurt sig ind i limfarve for at opnå at blive rigtig sorte — lad være med at mishandle jer selv på den måde —, de blev næsten alle syge af det; ikke af limen, men af de farvekorn, som de ved denne lejlighed var så uheldige at tilstoppe hudens porer med, for det første er det næsten ikke til at blive ren igen, for det andet er huden en såre fin mekanisme, der skal kunne ånde, og så kan det ikke nytte, at man tilstopper alle »åndehullerne«.

Nej, du skal henvende dig hos en materialist af den slags, der handler med sæber, pudder, læbestifter, sygeplejeartikler og den slags sager. Det ville være bedst, hvis du fandt en, der også var leverandør til teatrene, hos ham kan du nemlig få virkelig fin indianerfarve, og du skal så købe *vandopløselig* indianerfarve svarende til en halv eller en hel liter vand. Når farven er opløst, kommer du en spiseskefuld »sprit og glycerin« i pr. halve liter, det hjælper med til at skåne huden. Du ryster blandingen godt, og den er klar til brug. Den skal smøres på med en meget blød svamp, du kan næsten ikke få den blød nok, og så smører du farven på i lange tag oppe fra og ned, pas på ikke at komme samme sted to gange; hvis ikke svampen er næsten helt tør, vil du i så fald blive nødt til at gå det hele over en gang til for at få farven lige mørk over det hele. — Se at komme godt ind i øjenkrogen uden at knibe øjet sammen, se godt på billedet af mig på forsiden af april nummeret, og du kan se, at jeg på daværende tidspunkt havde glemt at få farven rigtigt ind på de steder, — nu er du advaret.

Farven er ret billig, et farvepulver svarende til en halv liter vand koster omkring 2,50 kr., og der er nok til at sminke de første 10 mand brune over hele kroppen.

Nå, det er sandt, du skulle jo også gerne vide, hvordan du fjerner farven, når du atter ønsker at vende tilbage til civilisationen. Du fjerner den simpelthen ved brug af sæbe og vand, og skulle den smitte af på underøjet, kan det også nemt fjernes, hvis det lægges i blød i koldt vand, men endelig ikke sammen med andet tøj, da farven er meget kraftig, hvorefter det vaskes ganske almindeligt. Jeg kan se, jeg ikke får plads til at fortælle om ansigtssminken denne gang, så det kommer du til at vente med til novembernummeret.

»204«.

Hans kongelige Højhed, Arveprins Knud åbner lejren. Til venstre for Jens Hvass står divisionsrådsformanden, hofjægermester Castenskjold.

700 spe
tilbage

Fantasifuld jam

Dreng af i dag
slå nu en bro
over tusindårskløften,
på den skal du møde
din stenalderbror
leve hans liv.
Inger Malling.

Da den gamle kronhjort, Jens Hvass, i de Rold skove udstødte råbet »Jamborette«, spidsede alle spejdere i Nørrejydske division øre. Og da et nyt råb gjaldede »Stenalderjamborette«, da var vi alle med på et godt oplagt emne. For fjerde gang skulle vi opleve jamboretten på det sted, hvor den allerførste af den slags overhovedet havde fundet sted. Men denne gang skulle den berømmelige prik sættes over I'et, — »Vi skal føre drengene tilbage til de steder, hvor kilderne springer«.

Forarbejdet gik i gang, kontakter til udlandet blev knyttet, fra Grønlands is til New-Yorkerdrengens stenbro, fra Sveriges og Norges fjelde, fra det flade Holland, fra wienerdrenge, fra skotske højlændere, fra Sydslesvig lød det »vi kommer«. — Alt imedens rykkede spejdere fra Nørrejydske nogle tusinde år tilbage i tiden, korrekt skulle det være. Rundt om tyggede tropsførere digre værker sammen med drengene. »Sådan må stenaldermandens hus ha' set ud« — og en tro kopi af Troldbjerghuset, som det er udgravet på Langeland, rejste sig på jamborettepladsen, ganske nøjagtig i enhver detalje og selvfølgelig uden et søm. »Sådan byggede han sin båd« — træet blev fældet, bål flammede, sten deri, glødende på stammen med masser af røg, finbehandling med flintøksen, og den uhåndterlige stamme blev en let og elegant båd. »Og her er hans økse, her hans spyd, hendes lerkar og hendes smykker o. s. v.«. Det syder og hamrer i divisionen, skindkåber forsvinder på mystisk vis, og så — afsted til Rold — 5000 år tilbage.

Selv så jeg en lille episode ved en ankomst. En trop kommer, læsses af bilen, en lille spejder imellem, står der i nyvasket uniform og med kæmperygsæk. Der pakkes øjeblikkelig op, og to minutter efter står han iført skinddragt og med en drabelig økse, nu kunne han altså ikke vente længere.

Lejren etableres, trop lejres ved frændetrop, man kender allerede hinanden, har i hjembyen gennem nogle dages fællesskab brudt isen, Jamborettens store Idé. Der arbejdes flittigt, alt skal være tip-top til den officielle indvielse. Samtidig ankommer den eneste mand i Danmark, der endnu kan arbejde i flint, Anders Kragh fra Gøl og demonstrerer, hvordan en økse og en pilespids kan laves. Og om halsen på Jens hænger vi en flot ravkæde med ca. 90 stykker rav, fin er han, nu kan vi godt lave åbningsparade.

På pladsen står 700 spejdere opmarcheret, Jamborettens præsident, Hans kongelige Højhed, Arveprins Knud, selv gammel spejder, taler til os og åbner derpå lejren. Alt er nutid og reglementerede uniformer. Da tager Jens et skind og lægger det om skulderen på Arveprinsen, og så kan det nok være, at tiden kører baglæns. Kort tid efter er lejren et myldrende liv af stenalderfolk. Fra skoven vælter det frem, malerisk iklædt skind og svingende med stenøkserne, bærende på grise og kaniner og meget mere. Hver finder sin plads, og med stenalderhytterne som centrum opføres nu et show, der så tæt som muligt skildrer dagligt liv i en stenalderlandsby. Las os se, hvad der sker.

700 spejdere flyttede tilbage til stenalderen

Fantasifuld jamborette i Rold skov

Hans kongelige Højhed, Arveprins Knud åbner lejren. Til venstre for Jens Hvass står divisionsrådsformanden, hofjægermester Castenskjold.

af Troldbjerghuset, som
avet på Langeland, rej-
jamborettepladsen, gan-
g i enhver detalje og
uden et søm. »Sådan
n sin båd« — træet blev
flammede, sten deri,
å stammen med masser
ehandling med flintøk-
n uhåndterlige stamme
t og elegant båd. »Og
s økse, her hans spyd,
ar og hendes smykker
syder og hamrer i divi-
ndkåber forsvinder på
og så — afsted til Rold
tilbage.

eg en lille episode ved
. En trop kommer, læs-
, en lille spejder imel-
r i nyvasket uniform og
erygsæk. Der pakkes
op, og to minutter efter
ørt skinddragt og med
økse, nu kunne han
ente længere.

bleres, trop lejres ved
man kender allerede
ar i hjembyen gennem
fællesskab brudt isen,
s store Idé. Der arbej-
alt skal være tip-top
ielle indvielse. Samti-
ner den eneste mand i
er endnu kan arbejde i
s Kragh fra Gøl og de-

monstrerer, hvordan en økse og en pilespids kan laves. Og om halsen på Jens hænger vi en flot ravkæde med ca. 90 stykker rav, fin er han. nu kan vi godt lave åbningsparade.

På pladsen står 700 spejdere opmarcheret, Jamborettens præsident, Hans kongelige Højhed, Arveprins Knud, selv gammel spejder, taler til os og åbner derpå lejren. Alt er nutid og reglementerede uniformer. Da tager Jens et skind og lægger det om skulderen på Arveprinsen, og så kan det nok være, at tiden kører baglæns. Kort tid efter er lejren et myldrende liv af stenalderfolk. Fra skoven vælter det frem, malerisk iklædt skind og svingende med stenøkserne, bærende på grise og kaniner og meget mere. Hver finder sin plads, og med stenalderhytterne som centrum opføres nu et show, der så tæt som muligt skildrer dagligt liv i en stenalderlandsby. Las os se, hvad der sker.

Her males korn i stubbekværne, det »færdige« mel går videre til grubeovnen, hvor brødet bages. I svinestien grynter grisene, medens en stor tamp af slægten syder på spiddet. Med flinteredskaber fjernes skindet på kaninerne, også på spid med dem, mad skal der til, rækker af markrel plansteges eller steges i skræppeblade. Varsomme fingre syr med bennåle i bløde skind, smukke klæder bliver det til, anderledes barskt tordner flintsmeden i den rå blok med blodet strintende ned af fingrene, hører med til faget. Her sættes spydspidser på og her plejes forfængeligheden, rav slibes og skønne smykker skabes af skaller og — hestetænder. Lerpotter tager form og flintøksen drøner mod træet, så spånerne flyver. Overalt liv og larm, kun på søen skyder stenalderbåden lydløst frem. Historisk anskuelsesundervisning for børn og

Spejdere i stenalderantræk i gang med de primitive økser foran Troldebjerghuset.

voksne, for spej
dem var der ma

Festligt var de
at se på, og der
spektiv. En og
blev korrigeret.
en fjern fortid h
ber uden tanker
går ikke. Flittige
været, se på øks
karene, som vi
lejrens lille mu
Aalborg historis
spekt for vore fo
og et godt indbli
tid fik de mange
dere, to gode mål

Lad det så b
stund, fælles lejr
godt humør, hus
dens »Bedre og
kom så«.

Selvfølgelig ha
i posen. Hvad lo
paraden. »Ud i
hele lange nat, i
gen telte, ingen
I kommer til at
til at sulte«, uha
at tænke på. St
sin begyndelse,
spejdere til skovs
vandring. Udrus
af stål og ellers
Rold skov findes
forskellige star

jdere flyttede til stenalderen

borette i Rold skov

Spejdere i stenalderantræk i gang med de primitive økser foran Troldebjerghuset.

Her males korn i stubbekværne, det »færdige« mel går videre til grubeovnen, hvor brødet bages. I svinestien grynter grisene, medens en stor tamp af slægten syder på spiddet. Med flinteredskaber fjernes skindet på kaninerne, også på spid med dem, mad skal der til, rækker af markrel planksteges eller steges i skræppeblade. Varsomme fingre syr med bennåle i bløde skind, smukke klæder bliver det til, anderledes barskt tordner flintsmeden i den rå blok med blodet strintende ned af fingrene, hører med til faget. Her sættes spydspidser på og her plejes forfængeligheden, rav slibes og skønne smykker skabes af skaller og — hestetænder. Lerpotter tager form og flintøksen drøner mod træet, så spånerne flyver. Overalt liv og larm, kun på søen skyder stenalderbåden lydløst frem. Historisk anskuelsesundervisning for børn og voksne, for spejdere og gæster, og dem var der mange af, ca. 5000.

Festligt var det at være med i og at se på, og dertil et dybere perspektiv. En og anden opfattelse blev korrigeret. At vore forfædre i en fjern fortid har været vilde tåber uden tanker i hovedet — den går ikke. Flittige og dygtige har de været, se på øksen, dolken og lerkarene, som vi så dem udstillet i lejrens lille museum, udlånt fra Aalborg historiske museum. Respekt for vore forfædre, det fik vi, og et godt indblik i Danmarks oldtid fik de mange udenlandske spejdere, to gode mål at nå.

Lad det så blive nutid for en stund, fælles lejrbål i en skøn aften, godt humør, husker du nordmandens »Bedre og bedre dag for dag, kom så«.

Selvfølgelig har Jens meget mere i posen. Hvad lovede han ikke ved paraden. »Ud i skoven skal I, den hele lange nat, ingen sovepose, ingen telte, ingen civiliserede unoder, I kommer til at fryse og I kommer til at sulte«, uha, det er ikke rart at tænke på. Stenaldertogtet tager sin begyndelse, i grupper vandrer spejdere til skovs på en rigtig skovvandring. Udrustning: 1 dolk, dog af stål og ellers intet. Rundt om i Rold skov findes — for en dag — de forskellige stammers bopladser, som alle skal besøges. Et sted maler vi korn i kværne og bager snobrød, hos jættestuefolket overværer vi en højtidelig begravelse med trommemusik, medens den døde bæres frem, sulten skal han ikke ud på den lange rejse, mad får han med. Et andet sted bliver det straks værre, her skal vi ud på søen og hente fisk, som guden i kalkminen sætter megen pris på, båden rigges til af ris og underlag, nogle når frem og andre må en tur i baljen. Efter en lang tur når vi frem til kalkminen, hvor fiskenes ofres og får i tilgift den hellige ild. Og så til asadopladsen, hvor der skal laves bivuak for natten. Men sulten har meldt sig, bålene flammer lystigt og nu må grisene fra folden lade livet for sultne spejdere. Det smagte godt. Og medens bålets gløder brænder ned, slumrer trætte spejdere ind.

Trætte blev vi, men dog ikke mere end at vi næste dag var friske til turneringen, og mange gik i ganng med at samle blomster, for derved at kunne optages i den af Jens nystiftede forening »Blomstervennerne«, hvis flotte emblem, birkeskive med håndmalet blomst, kunne friste enhver.

Men nu tror jeg, det er på tide, at vi for en dag lægger oldtid og

(læs videre side 134)

SKUMSPRØJT - SOLSKIN OG HAVVEJR

Det var disse tre temaer, der isprængt et strålende humør, udgjorde den væsentligste part af *Peder Bredahls Søtrop's* sommerlejr 1958.

Den 6. juli stod »armadaen« bestående af tre joller og et førerfartøj med tilsammen 20 mands besætning ud af Nyborg havn. Der var skumsprøjt for boven, humøret var langt over daglig vand, nu gik sommerens største sejlads af stablen med kurs mod Avernakø.

Vi stod ud af fjorden for en frisk brise, men ak, det skulle kun være gallasejlads for de mange forældre, der stod inde på kajen og ængsteligt fulgte »Lillepers« hvide »rødspætte« med øjnene. Vi havde regnet med at nå Thurø allerede den første dag, men vejrguderne spillede os for første gang et puds i denne for os så bevægede uge. Det blæste hårdt op, og vi måte gå ind til land kort før Lundeborg, hvor vi benytede lejligheden til at aflægge et lille høflighedsvisit i søulvenes sommerlejr.

»Dong« skulede arrigt efter de mørke skyer, der nu jog hen over himlen og håbede vel på, at de ville standse deres rivende fart som tegn på bedring i vejret. Men vi var uhjælpelig »strandet«, vi måtte vente natten over. Den næste dag stod vi til havs i kuling og nåede efter en frisk sejlads med vinden agten for tværs ned til Thurø rev. Her skulle gutterne få lov til at vise, at de kunne beherske deres fartøj med samme elegance, som trapezkunstneren, der svæver højt oppe under cirkuskuplen.

Men »de klarede pynten« med bravour, som selv en erfaren sejlsportsmand ville tage hatten af for. Det er ikke helt galt, når man siger, at du kan klare dobbelt så meget, som du selv tror, og fire gange så meget som din mor regner med. Tre af bådene ventede på det sidste fartøj i en times tid, så det ialt tog ca. 3 timer at nå over Lunkebugten, en afstand der på »landkrabbevis« vel må være en ca. 4—5 km.

Da den sidste jolle kom op, ville ankeret ikke bide, hvorfor der måtte 4 mand til årerne, men de formåede kun at holde båden på stedet med vind og strøm imod. Det hjalp ikke, før der gik an anden jolle til hjælp.

Vi måtte krydse igennem Svendborgsund; men hvilken sejltur igennem et af Danmarks skønneste farvande, en sådan sejlads kan ikke undgå at gøre et dybt og varigt indtryk selv på et drengesind.

Hvad er ansvarlig og hvad er uansvarligt, det er spørgsmål man tit må stille sig selv og vel nok specielt som søspejderfører.

Vi valgte at opgive vort oprindelige forehavende at gå til Avernakø og anduvede i stedet for Vornæs på Tåsinge.

Her tilbragte vi et par herlige dage, i en lejrfacon, der er særegen for søspejdere. Det må unægtelig give en alm. spejder (undskyld udtrykket) et mærkeligt indtryk. Det er en broget samling af moderne »pirater«, der myldrer rundt i lejren, nogen med nøgen overkrop, andre med en spraglet skjorte eller uniformsbluse hængende ude på bukserne. En går med en fhv. hvid sailor hue trukket ned i panden, en anden med den deforme »rødspætte« koket i nakken.

To dage varede hjemturen fra en sejlads og lejr, der var ladet med al den spænding og humør, som en rigtig søspejder sætter pris på.

Da bådene stod i havn med alle sejl sat, drog vi førere vel nok et suk, når vi så tilbage på den lejende kølvandsstribe af to grunde, dels af lettelse, dels fordi sommerlejren nu var forbi. Inde ved kajen kastede guterne deres grej på land under høje råb, mens sommerregnen, heldigvis for første gang på lejren strømmede ned.

Nu manglede der kun at stryge vimplen og indføre i logbogen:

»Sommerlejren 1958 afsluttet«.

Stokholm.

5. Odense Sct. Georgs trops sommerlejr

til Oslo, Cinober, Båhusseteren, og bjergbestigning af det 1460 m høje Norefjell sammen med frændetroppen 20. Oslo.

Under nedstigningen af Norefjell.

Efter et stort forarbejde havde 20. Oslo inviteret troppen på denne uforglemmelige tur til det skønne Norge.

Starten fandt sted den 23. juni med tog til Frederikshavn, hvor de 41 gutter godt proppet med »Neptusan«, bordede »Aalborghus«. Det blev imidlertid den skønneste overfart uden optræk til søsyge. Næste morgen gik vi i land i Oslo, hvor vi blev modtaget med fuld musik og de ventende gæster. Vi havde herefter to herlige dage og så alle Oslos storslåede serværdigheder, bl. a. Thor Heyerdahl's Kon-Tiki, og vi spekulerede straks på, om det ikke var en idé at sejle en sæterhytte hjem til skovmandsbo.

Den 26. mødtes vi alle morgenfriske med al vor oppakning for rigtig at komme i kontakt med naturen. Nu gik det over fjelde og skove til 20. Oslos flotte bjælkehytte ved Cinober. Flot tur i dejligt vejr, og hvor vi straks lagde mærke til blomsterne og indåndede den herlige lette luft mættet med duften fra birk og fyr. Vi slog lejr ved hytten og havde et dejligt lejrbål til vi næste morgen igen var klar til afmarch til *Movatn* station, hvorfra vi kørte med tog til Stryken — og nu meldte oplevelserne i naturen sig for alvor.

Vi vandrede godt belæsset ad skovveje mod en sø ved Båhusseteren, hvor vi fik et forfriskende bad. Det var en tur af betydning op ad klipperne langs elvene, og snart nåede vi til selve Båhusseteren 532 m o. h. Her var øde og smukt på denne af mennesker forladte plads, hvor kun elgen sky mellem træerne fulgte vor færd. Heldig var en af gutterne, der fandt et flot gevir. Vi opholdt os så her i fire dage og var optaget af lejrsport og discipliner indenfor sport i almindelighed. Her havde vi mange dejlige lejrbål, og vi lærte mange nye sange. Som i en altid rigtig lejr havde vi også regnvejr og tåge, men det klarede vi fint, og hver dag hentede vore provianthold maden langvejs fra, og vi havde rigtig forståelsen af, at vi var ude i ødemarken.

Efter opholdet her hikede patruljerne — en norsk sammen med en dansk ca. 20 km over bjergene via Elgströa og Roen seterne, hvor vi fik lejlighed til at iagttage de smukkeste udsigter fra de idylliske setere. Mange lå under åben himmel og nød sommernætterne og allerede dagen efter var vi fremme i Jevnaker, hvor vi havde lejlighed til at bese Hademanns store glasværk. Fra Jevnaker bussede vi til HØNEFOSS, og herefter tog vi toget til GULSVIG jernbanestation, og straks samme aften gik vi rundt om den smukke sø Krøderen og begyndte opstigningen til MILIØ seteren, hvor vi slog lejr for natten.

Her var den mest flotte udsigt, der kunne tænkes. Allerede næste morgen gik det videre opad. Det var varmt, men støt arbejdede vi os opad mod turens mål, NOREFJELL. Hen på dagen nåede vi frem til KROHN seteren, hvor vi igen slog lejr lige opad en dejlig brusende elv. Det var et ganske usædvanligt egenartet landskab i denne smukke ødemark, hvorfra vi kunne se det høje NOREFJELL i horisonten. Det lå der ganske majestætisk med sne på siderne. Næste morgen gik det videre frem over GULSVIGSETEREN og snart begyndte opstigningen. Vi havde med spænding betragtet sneen på fjeldets top og havde allerede glædet os til en rigtig sneboldkamp i det varme vejr, men hvad var det. Vi bemærkede, at der var noget, der rørte sig i sneen, og efterhånden som vi kom nærmere, så vi, at der i sneen gik 200-300 rener, som vandrede frem og tilbage.

Derefter fulgte det højtidelige øjeblik, da vi med det norske og det danske flag forrest besteg selve bjerget, og da vi havde plantet vor flag og standere, sang vi nationalsangene. Vi nød herefter udsigten, og lagde mærke til at jetjagerne for afsted i dybet under os, mens vi selv sad og betragtede den skønneste udsigt. Der blev lejlighed til sneboldkamp og en fin-fin tur i sneen ad de stejle sneklædte fjeldsider, ca. 50 m i højden.

Vandringen fortsatte over fjeldets kam endnu nogle kilometer til vi nåede et godt stykke ned, og her opslog vi så lejr igen, og tilberedte vor dejlige mad. Her havde vi et stort afsluttende lejrbål, hvor der faldt mange rosende ord til vore gode kammerater for alle de dejlige oplevelser. Næste dag bussede vi tilbage til Oslo, hvor vi tog afsked med kammeraterne. Under den dejlige sejlads hjemad tænkte vi på alle de herlige minder vi havde fået.

Peter.

ROLD-JAMBORETTEN

(fortsat fra side 131)

lejrliv bag os. En tidlig morgen damper hele styrken med særtog til Aalborg og Nørresundby, søsterbyerne, der står som en glimrende kontrast til fjerne tider. Fra banegården marcheres til Lindholm Høje, som kyndige arkæologer fra Aalborg museum viser frem. Stensætning ved stensætning formet som skibe, således byggede vikingen sine grave, at fare til søs var hans liv, og med skib skulle den døde da også fare sin sidste rejse. Imponerende at se og høre om. Men nutiden kalder. En skolegård danner rammen om frokostpause og så står gildebrødre og spejdere klar til at vise Danmark af i dag.

Holdvis drager vi af, vi besøger fabrikker for tobak, sprit, textiler, skibe, nogle er i Zoologisk have og endelig samles alle i Aalborghallen, der bliver forevist. Uden for hallen taler senere byens borgmester og ønsker held og lykke for spejderarbejdet fremover. Præsentationsmarch gennem byen med to orkestre, og så 700 tallerkener gullasch på bordet på kassernen på 29 minutter, fint klaret soldater, og så i Aalborgs tivoli, Karolinelund, hvor oldtid og fortid for en stund skrinlægges til fordel for hurlumhejhus og karruseller og spøgelsestog og meget mere. 700 trætte spejdere vender hjem, der soves godt den nat.

Knud Jensen fra 1. Frederikshavn trop var mester for disse fire økser samt pilespids. Et fint resultat.

Men næste dag er vi klar igen. I Jylland siger vi, »noget for noget«, og vi kvitterer for gæstfriheden i de Rold skove ved at rydde et stykke af Rebild Bakker for de uønskede bævreasp. Og når vi nu er igang med at hive, kan vi ligeså godt fortsætte, tunge tove fattes, tovtrækningen skal afgøres, endelig er vinderen kåret, troppen vandt, men tropsføreren tabte mælet. Samtidig er de udenlandske førere på besøg hos divisionens formand, hofjægermester Castenskjold, som sammen med sin gemalinde, prinsesse Dagmar, er et strålende og veloplagt værtspar, der fortæller om Kongstedslunds historie.

En trist glose dukker frem — »det sidste«. Det sidste lejrbål, den sidste aften, hvor blev dagene dog af? Til gengæld glemmes det sidste lejrbål ikke let, sang havde fulgt sketch og omvendt, og bedre og bedre blev det. Men da bålet dør hen, tændes ved det et lys og et til to og flere, alle står med lys i hænderne, som en lysende orm snor lysene sig gennem skoven, op til lejrpladsen, båret af hver en spejder, ud til hver én trop, til hvert et land og det vil brænde længe — længe efter at hvert et lille lys er slukt, brænde i hvert spejderhjerte.

Så står vi da til den sidste parade og tager afsked med hinanden med tak for en god lejr. Jens tager flintedolken frem, skærer ravkæden itu, stykkerne falder ned i stenkværnen. Kæden er brudt. En for en går hver fører forbi og modtager en perle og hænger den om sin hals. Kæden er sluttet igen, men denne gang i en meget større kreds, spændende fra spejdere fra England, Østrig, Grønland, Norge, Sverige, Amerika, Holland, Sydslesvig til Danmark.

Således sluttede Jamboretten i Rold 1958.

Ude på tunet står elgen og bliver vemodig i blikket, da vi drager af. Her bliver så ensomt. Men jeg ved, hvad den tænker. »De kommer nok igen —«, og det kan du tro, vi gør. Ha' det godt så længe!

— viljen, modet
og skaberglæden
var bærende kræfter
dengang — som nu —
dreng af i dag.

Arne.

FALKONERTROPPEN

(fortsat fra side 127)

I Thorshavn så vi resultaterne af den store grindefangst på 325 grindehvaler, vi så dem blive opskåret og fordelt. Hver husstand, selv nyfødte, har ret til gratis at få tildelt en ration. Vi prøvede at spise rå grindespæk, røget hvalkød, stegt grindehval, stegte søpapegøjer, lomvier, tørret hvalkød, skærpekød og lufttørret fisk. En del smagte udmærket, men rå spæk og tørret hvalkød syntes vi skrækkeligt om.

Den sidste aften, torsdag den 17. juli var værtsfolkene inviterede på kaffefest m. m. i spejderhytten i Thorshavn. Vi havde en vældig kammeratelig og hyggelig fest, hvor ledelsen takkede hjemmene for deres store gæstfrihed. Også denne aften sluttede med Færødanse.

Fredag den 18. om aftenen gik vi atter ombord i Tjaldur, og vore mange færøkammerater og værtsfolkene var nede at vinke farvel, og mens vi lå langt ude i fjorden, kunne vi stadig se de mange lommetørklæder viftende til afsked.

Vi kom til Shetlandsøerne, hvor vi var i land i nogen tid og kunne handle lidt, og efter ca. 2 timers ophold sejlede vi mod København, som vi først nåede mandag den 21. eftermiddag. En stærk strøm sinkede os. Vi kom hjem med mange oplevelser og minder. Vi knyttede mange venskabsbånd, som vi håber må være med til at binde færinger og danskere endnu tættere sammen, et venskabsbånd, som forhåbentlig må holde i mange år. Vi mødte en kammeratskabsånd og en venlighed, som vi meget sent vil glemme, og glæder os til genbesøg hernede, både hvad samlet trop og de enkelte, som skal herned på studier, angår.

ER DIN PATRULJE MED I MAGASINETS PATRULJE-KONKURRENCE?

Ellers kan du nå det endnu. Læs om månedens opgave side 139.

Miko, Leif Bisbjerg Hansen, 1. Maribo flok.
Fox, BF Niels Nielsen, Fuglebakkens flok.

Med 5. Ø. Seeone-ulve på pinselejr

Fredag den 23. maj kl. 16 holdt bussen foran lokalet; 25 forventningsfulde ulve skulle 5 dage i pinselejr. — Efter en munter afsked med forældrene gik turen nordpå til Sjællands Odde.

Da vi kom til bestemmelsesstedet, blev madpakkerne hurtigt fundet frem og nydt med kold mælk til. Derefter blev sovesalen gjort klar, og vi gik ud for at se på omgivelserne. Den eneste opgave ulvenene fik samme aften var at lave bandestandere. Inden sengetid havde vi et raskt banco-spil, lavet udelukkende med spørgsmål indenfor ulvearbejdet.

Vask — tandbørstning — og så i seng.

Lørdag den 24. maj gav dem mange oplevelser. Vi startede hjemmefra kl. 9 med madpakker og gik ud til Odden Kirkegård for at se nærmere på Willemoes gravmonument. Her hørte vi om hans store dåd under søslagene i 1801 og 1807; herefter besøg i kirken, hvorefter turen gik ned til den idylliske Odden havn, hvor der findes en varde til minde om Willemoes.

Efter at frokosten var indtaget, gik vi til Yderby og tværs over Odden til Sejrøbugten, langs med denne tilbage til Lumsås.

Utallige var de gange, der blev spurgt: »hvor mange kilometer har vi gået?« — Vi fortalte ulvene, at vi havde gået ca. 20 km, når vi atter var hjemme. De ulve, der havde interesse i at gå de resterende km for at opnå 30 km pladen ville få chancen efter middagsmaden.

Kl. 17,30 var vi hjemme og efter at drengene havde vasket sig, satte de sig med stor appetit til middagsbordet.

Kl. 18,30 blev ulvene samlet omkring pejsen og på forespørgsel var der 23 af de 25 drenge, der gerne ville fortsætte turen, men vi beklagede meget, at vi førere var blevet »for trætte« og som følge heraf ikke ville kunne gennemføre de resterende km. »Øv, det kan I ikke være bekendt«, lød det fra drengene.

Efterhånden var tidspunktet inde til at lade bomben springe: 30 km turen var gennemført af alle og ulvene fik deres velfortjente plade.

Der var selvfølgelig stor glæde overalt og vi fortsatte endnu med en lille times hygge omkring pejsen, hvorefter ulvene kom i seng og sov dejligt til næste morgen.

Der er meget mere, vi kunne fortælle om denne lejr, men desværre tillader pladsen ikke, at gå i enkeltheder. Det skal kun lige nævnes, at de følgende dage gik med ringløb, hvor der bl. a. kom »en gammel kone« på besøg og hende skulle der gives en beskrivelse af til sidst. Desuden atlet, fodboldkampe, stjernearbejde, kampleg etc.

Den sidste formiddag benyttede vi til et besøg i den store jættestue, der ligger ca. 4 km fra lejren.

I den nærliggende skov havde vi fundet en velegnet plads til fuldmånemøde, hvor 3 af ulvene blev optaget i stammen.

Det var en lejr med mange oplevelser, som både ulve og førere vil mindes med glæde.

4 spejdere fra Egernpatruljen var os til uvurderlig hjælp under hele lejren.

Simba og Glip.

Små glimt af ulvevisdom:

Lyt til hele spørgsmålet før du prøver at svare

KAN DU TEGNE EN UGLE?

Hvis ikke, kan du hurtigt lære det ved at følge disse tegninger. Det sværeste er nok at tegne cirklerne; men du har måske en passer, som kan hjælpe dig i første omgang.

LANGE VEJE

Ulvefortælling af
ANNESOFIE HERMANN

Tegninger:
THORA LUND

★

Drengen var friseret og vasket, havde fået sit stadstøj på og var blevet nettet af en yngre dame, der havde kælet for ham og klappet ham, så han var ved at få ondt. Og nu gik de der og legede far og søn, og Jakob anede ikke, at den leg han var med i, bestod i at danne en passende forklædning og baggrund for den frækkeste og behændigste lommetyv nord for Kruså!

Der var ikke så mange rejsende, der skulle med morgentoget, men de, som skulle, var mødt op i meget god tid, for det var endnu en begivenhed at skulle rejse med toget, og ikke noget, man sådan rendte til. Toget var lidt forsinket, men stationsforstanderen kom ud og fortalte, at det var på vej. Jakob var så spændt, at han næsten havde krampe i maven. Hans rejsefælle, som han skulle kalde far, men som mellem venner bar navnet Ole Bræk, gav sig i snak med stationsforstanderen om ture, han havde rejst og agtede at rejse, og drengen forstod med ærbødighed og lidt beroligelse, at han skulle rejse med en mand, som forstod sig på at rejse med damptog.

Endelig kørte det vrælende og buldrende tog ind på perronen i en vældig dampsky. Det gav et gisp i drengen, som aldrig havde været et tog så nær, men Ole tog et fast tag i hans hånd og hjalp ham op i en kupé, de delte med en tyk herre og en nervøs ældre dame, der hele tiden klamrede sig til sine pakkenelliker og ustandselig spurgte, om de nu også kørte den rigtige vej, og om de mon ikke snart var i Sorø, for hun havde aldrig tænkt sig, et menneske skulle opleve at køre med en sådan fart. Det gik jo mange gange hurtigere end med de skimlede heste i går, træer og huse ligesom fo'r bagud. Pludselig fik han et chok! Et ansigt dukkede op udenfor ruden, og det bankede hårdt på. Den nervøse dame gav et lille skrig fra sig, men Ole sprang op og åbnede vinduet, en røgsky bølgede ind. Det viste sig bare at være togføreren, der skulle se billetterne. Kupeen faldt igen til ro, og Ole gav sig til på en faderlig måde at forklare drengen, hvad de så, og hvad de kom forbi. I Sorø måtte de alle hjælpe den nervøse dame ud med alle hendes pakker. Bagefter blev Jakob så overvældet af indtryk og træthed, at han faldt i søvn, og han var derfor ikke vidne til, hvordan Ole satte sig over ved siden af den ældre herre, som han faldt i vældig snak med og behændigt befriede for en pung og et lommeur, inden toget prustende og stønnende kørte ind på Korsør station.

Sejladsen over Storebælt blev ikke mindre vidunderlig. Drengen spurgte og spurgte, og det blev ham mere og mere naturligt, som det var ham pålagt, at huske at råbe: »Far, hvad er det? og far, hvad er det for en kost, der står i vandet?« Og hans far for den dag forklarede beredvilligt og faderligt bedrevidende, og han faldt i snak med forskellige undervejs. Vidunderligt var det også, at de engang gik ind i en salon med røde sofaer, hvor de fik noget at spise, og først da opdagede drengen, at hans mave var et stort sugende hul af sult. Også der faldt Ole i snak med forskellige, og så behændig var han, at drengen ikke så, hvordan han flere gange dukkede ned i folks lommer og bagefter ned i sine egne.

Sent på eftermiddagen nåede de Nyborg. Ole var i ypperligt humør, fordi turen havde været indbringende, men også fordi han mente at have grund til at tro, at han på bedste vis i sin rolle som omhyggelig fader var kommet bekvemt og

sporløst bort fra egne, hvor jorden lige nu brændte lidt rigeligt under ham. Fordi han var i godt humør, og fordi det passede i hans kram, tog han drengen med på en gæstgivergård, hvor han igen fik et dejligt måltid mad og bagefter en seng at sove i.

Tidligt om morgenen vækkede Ole ham og fortalte, at han nu selv skulle andetsteds hen, men at han havde ordnet det sådan med en postvogn, at drengen kunne køre med til Odense, han ville blive sat af på Albani torv, og så måtte han selv se at finde ud af, hvordan han skulle komme videre.

Solen skinnede ned over Albani torv. Jakob satte sig på kirkens trappe og så på folkelivet, på vogne, der rullede i mange retninger, fine damer i lange kjoler og kapothatte, piger med kurve og indkøbsnet. Han huskede, at læreren havde sagt, at Odense lå som en rosin midt i en kage, så han måtte vel så være midt på Fyn. Og nu skulle han finde vejen til Middelfart, og hvor langt mon der kunne være at gå? Han vovede at spørge en dreng om det. Drengen stod og slikkede med smask og lange, sugende lyde på et stykke sukkerrør. Drengen tænkte sig længe om, tørrede sig om munden med trøjeærmet og sagde, at han vidste ikke, hvor langt der var, men der var vist meget langt, måske 100 mil. Han svarede på en sjovt syngende måde, som vel måtte være fynsk. Han fulgte Jakob lidt på vej for at vise ham den rigtige retning, men kom pludselig i tanker om, at han egentlig havde været på vej til skole, men lige før han vendte om og pilede af i sine klaprende træsko, gav han Jakob resten af sukkerrøret, for dels måtte han ikke have det med i skolen, dels ville han opmuntre denne dreng, som nu skulle gå 100 mil til Middelfart! Jakob var sulten og slikkede glad videre på det klistrede rør, mens han trøstigt vandrede henad vejen.

(fortsættes i næste nr.)

DEPOT NYT

Pas på når du køber slirekniv.

Den velkendte slirekniv, som er godkendt af korpset, og som er den mest almindelige og forøvrigt også den bedste spejderkniv, har fået en konkurrent, en tysk efterligning, der ligner den skuffende. Begge typer er blevet prøvet på Teknologisk Institut, og resultatet af prøven blev, at Depotets model viste sig at være den bedste. Den er mere smidig og hårdere i stålet og holder sig derfor skarp i længere tid. Skedens kvalitet er også bedre, hvorfor Depotet ikke sælger efterligningen.

Hvordan kan du så kende forskel på de to slireknive? Den rigtige, den Depotet altså sælger, kendes på, at der foroven på bladet nær skaftet, på den ene side står: Swedish Steel og på den anden side er der et stjerneformet mærke med et sammenslynget HA i midten. Men køber du i Depotet kan du ikke tage fejl!

Fin stav

Staven, som du ser afbildet her ved siden af, er udført af Ole Poulsen fra Huronerstammen. Var det ikke noget for dig at prøve at lave en lignende stav? Hør blot hvordan du skal bære dig ad.

Ole fortæller, at staven er en afbarket hasselgren på 160 cm længde. Før afbarkningen skal staven have lejlighed til at blive tør, så den ikke slår sig, når barken fjernes.

Derefter tegnes de ønskede ting på staven, først med blyant, som afløstes af en skarp kniv. Den skal være meget skarp, så pas på!

Efter endt udskæringsarbejde brændtes alle konturerne op med et brændeglas. Det går mere flydende på den måde. Det er for øvrigt en morsom måde at skrive på. Men langsommelig. Ole var nøjagtig 4 ugers solskinstimer om arbejdet.

Derefter blev staven skuret med neglebørste og vand samt 3-dobbelt salmiakspiritus, og så var staven klar til behandling med cellulose-lak for til sidst at blive påsat et glidesøm i bunden.

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Spejdertur: Afrika—Jylland.

En dag i juli rullede en ældgammel bus — af dem, der hænger sammen med snore — ind på gårdspladsen hos skovrideren i Rold skov, ja, du kender ham. Det er Jens Hvass. Ud af bussen væltede en snes sortlødede spejdere. De kom fra Algier og så langt var rygtet gået om den venlige skovrider med den dejlige skov, at de netop måtte herop, selv om det blev en tur på 6000 km, inden de igen var hjemme.

Det havde forøvrigt også taget hårdt på den gamle bus. Den opholdt sig nemlig hos mekanikeren i Skørping det meste af den tid, spejderne var i Rold skov.

Nordafrikanerne havde nok telte med, men de blev ikke brugt. De byggede i stedet for et helt lille samfund af hytter, og det i den tætteste del af skoven.

Deres besøg faldt umiddelbart før jamboretten, men desværre tillod deres tid ikke at være med i den, så de måtte drage af sted, inden jamboretten blev åbnet. Forinden havde de dog bygget en ny bro på jamborettepladsen, der var så solid, at den ikke blot holdt til fodgængere i store flokke, men også til biler.

2 × 3. år i træk —

Ved divisionsturneringen i Vestsjællands division i St. Bededagsferien besatte Karl af Riises trop for 3. gang i træk førstepladsen og vandt således rævehalen. Hjortepatruljen fra troppen vandt ligeledes for 3. gang i træk disciplinerne turneringsløb og lejrsport ligesom patruljen for 3. gang sikrede sig vildsvinetanden, som divisionens bedste patrulje.

Karl af Riises flok ligger heller ikke på den lade side, idet flokken for 3. år i træk har erobret egernhalen og divisionsstanderen som divisionens bedste flok.

1. Ejby trop

har købt 15 gæslinger! De skal bruges til troppens andespil til efteråret.

I sidste nr. af Magasinet fortalte vi om genindvielsen af »Kildebakken«, der ejes af Roskilde kolonnen. Her bringer vi et billede af den pæne hytte.

»Kælketur« på sommerlejren. Det er et eventyr. Her opleves det af 5. Odense — Sct. Georgs trop i Norge.

1. Haderslev trop

havde i sin sommerlejr på Tåsinge 3 hollandske rovere fra Rotterdam som gæster i lejren.

Har du tabt et guldur?

Ejermanden til et guldur, der er fundet d. 30. august på Kattehale mose lejrplads, Nordsjælland, søges. Han bedes henvende sig til Jytte Christensen, Præstelængen 13, København NV, tlf. Ægir 3933.

40 ÅRS JUBILÆUM

4. Østerbro trop kan se tilbage på 40 års virke. Begivenheden blev markeret den 1. juni, hvor troppen havde kaldt til samling på Colleruphus. Ved denne lejlighed talte troppens stifter, oberst Heiberg Jürgensen, om troppens første år.

Der er til troppen knyttet et laug i dagens anledning, som betænkte troppen med en gavecheck på 1.000 kr. Ingen dårlig jubilæumsgave.

2. Holte trop
har i år været i sommerlejr i Skåne, nårmere betegnet ved Dalshult i nærheden af Orkelljunga, ca. 70 km fra Hälsingborg.

Vi kan fortælle, at vi havde en hike, hvor det ene hold havde fået en lejrplads, hvor de var ved at blive ædt af myg; det andet hold slap for denne plage, men måtte derimod utallige gange drive nogle køer væk fra bivuakkerne, hvis grønne grene og græs fristede køerne så meget, at bivuakkerne blev ædt over hovederne på spejderne.

Desværre var der sivet visse rygter ud om, at der skulle være natløb, så patruljerne var forberedt på det. Men én ting vidste de heldigvis ikke: nemlig hvornår de skulle vækkes.

De fik lov at gå i poserne kl. halv elleve, men klokken halv et blev der slået alarm, og spejderne tumlede meget søvndrukne ud af teltene. Snart efter var den vilde jagt efter points i gang.

En søndag havde vi forældredag og dagens arrangement var håndboldkampe mellem patruljerne. Dagens højdepunkt var en kamp mellem en patrulje og forældrene. Patruljen vandt.

I lejren så vi mange fine lejrarbejder, alle patruljer havde flotte indgangsportaler, og en af patruljerne havde lavet et meget fint spisebord.

Gunnar.

NYE NAVNE TIL ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

1. Valby trop
SM Helge Madsen
SM Knud Rosendal
SM Niels Andersen
SM Steen Bruzelius
PF René Larsen
Leo-troppen
SM John Rønnenkamp
PF Erik Dynesen
Birkebeinerne
PF Hans Rudloff
PF Leif Knudsen
PF Jens Svenning Larsen
PA Christian Bjørklund
2. Holte trop
Dan Aggersbo
1. Valdemar Sejrs trop
SM Claus Hemmert Lund
SM Ebe Sørensen
Klintekongens trop
SM Kurt Muusmann
SM Preben Jensen

RIDDERE

Leo-troppen
SM John Rønnenkamp
PF Erik Dynesen
Birkebeinerne
PF Lars Starck
PA Peter Mikkelsen
Jon Litles trop
Erik Bach Jensen
4. Odense trop
SM Poul Gundlach
Struer Sø
PF Jørgen F. Christensen

VANDRINGER

100 km
Laerters trop
PA Jon F. Christensen
1. Valdemar Sejrs trop
SM Claus Hemmert Lund
PF Bjarne Jensen
Irokeserstammen
PA Svend E. Henningsen
75 km
Laertes trop
Claes Sjøvold Nielsen
60 km
1. Valby trop
SM Steen Bruzelius
Jørn Valum

ILDIBOR

Langesø trop
»Skovens sønner«
SM Carsten Møller

VÆBBERE

1. Valby trop
PF René Larsen
3. Sundby trop
PF Niels Mandrup Meyer
PA Torben Nielsen
Leo-troppen
SM Vagn Olsen
PA Hans Thorsen
1. Husum trop
PF Peter Hansen
PF Bent Olesen
Jon Litles trop
»Kim« — Ole Stilbo
Max Larsen
Finn Krogh Nielsen
1. Valdemar Sejrs trop
SM Claus Hemmert Lund
Irokeserstammen
PF Kaj Groot Andersen
PF Peter Ravn
PA Gunnar Jacobsen
Kurt Hansen
Kongsvang trop
Niels Bunde-Pedersen
Kongsdal trop
PF Lars Hedegaard
PF Alex Støvring Nielsen

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

Vær med i

»SPEJDERNES MAGASIN«s

PATRULJEKONKURRENCE

Indsend til »Spejdernes Magasin«'s redaktion senest den 15. november besvarelsen på oktober-nummerets opgave:

1. Lav en tegning af den **ideelle patruljekiste.**
2. Jert **patruljeråb.**

Præmierne er: Gavekort til Depotet på 25 kr. — 2 lejrlygter — 3 afrikanske bøffelhorn.

Alle patruljer, der deltager i »Spejdernes Magasin«'s patruljekonkurrence, vil ved afslutningen modtage et diplom til patruljevæggen. Også nye patruljer kan være med.

DE BEDSTE SKO
TIL SKOLE- OG SPEJDERBRUG
Randsyet Oxford

spec. fremstillet for Depotet

Drengestørrelse	55,00	62,50
Voksenstørrelse	64,00	72,00

Gennemsyet vandresko

Drengestørrelse	44,50	48,50
Voksenstørrelse		53,50

Fodboldstøvler
sorte, med gule stikninger
31,75 35,75 38,75

Et parti brune
GUMMISTØVLER
halvlange m. snøre, begrænset antal
12,85

KONFIRMATIONSGAVER
købes bedst i Depotet.
F. eks. soveposer — rygsække
Silvakompas
Telegrammer ..... **0,50—1,50**

NORSK HELSETRØJE »DOVRE«
Den bedste form for undertøj — varmt i kulde og køligt i varme — det er rigtigt som spejderundertøj.

Sportsfacon	**10,50**
med kort ærme	**13,50**
Drengestørrelse, sport	**9,25 - 10,00**
med ærme	**11,50 - 13,25**

Der findes andre kvaliteter — også billigere — men vi anbefaler denne, som den bedste, vi bruger den selv her i Depotet.

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunelærer J. B. Skotte Hansen
Ibsvej 21, Bagsværd
Telf. 98 48 27

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor:
Frydendalsvej 32, København. Telf. VE 3666
Begge blades ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8—16, lørdag 8—12

Efteråret kræver varme bukser

både til spejderbrug og til skolebrug

Depotet har dem!

livv.	64	66	68	70	72	74	76	voksne
Jernbanefløjl mørkeblå								
	21,00	**22,00**	**23,00**	**24,00**	**25,00**	**26,00**		
» khaki-uniformsfarve								
			23,00	**24,00**	**25,00**	**26,00**	**27,00**	**35,00**
»Wilson« - uldne								
			34,50	**36,00**	**37,50**	**39,00**		**42,50**

KNICKERS

alle med foer - er reglementeret påklædning fra 1. november til 31. marts - også velegnet til skolebrug.

ULVEKNICKERS - mørkeblå
alle med foer
smalrifl. fløjl (6 mdr. gar.)

31,00	**33,00**	**35,00**	**37,00**	**39,00**	**41,00**	

uldne »Holmens«

28,00	**30,00**	**32,00**	**34,00**	**36,00**	**38,00**	**40,00**	**44,00**

SPEJDERKNICKERS - khaki - uniformsfarve
alle med foer
smalriflet fløjl (6 mdr. gar.)

33,00	**35,00**	**37,00**	**39,00**	**41,00**	**43,00**	

»Wilson« - uldne

48,00	**50,00**	**52,00**	**54,00**	**56,00**	**58,00**	**65,00**

mørkeblå uldne - se ovenstående

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39, København K,
telf. Palæ 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 11 24 18
Aalborg: Kong Hansgade 1, telf. 2 83 70
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger.

FR. PALM GRUNSEN BOGTRYKKERI, ÅRHUS